

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 784/2022

01.09.2022. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљених АА, ББ и ВВ, због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. КЗ у вези члана 61. КЗ и других, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Вучка Мирчића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције Кпо4 63/20 од 17.01.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 211/22 од 17.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 01.09.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Вучка Мирчића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције Кпо4 63/20 од 17.01.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 211/22 од 17.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције Кпо4 63/20 од 17.01.2022. године окривљени АА оглашен је кривим због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. КЗ у вези са чланом 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, која ће се извршавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског назива, док је окривљени ББ оглашен кривим због продуженог кривичног дела давање мита из члана 368. став 2. КЗ у вези са чланом 61. КЗ за које му је суд изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци и истовремено одредио да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 3 (три) године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом окривљени ВВ оглашен је кривим због кривичног дела давање мита из члана 368. став 2. КЗ за које му је суд изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено одредио да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 2 (две) године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. У складу са чланом 63. КЗ окривљеном АА ће се у време

изречене казне затвора, а окривљенима ББ и ВВ у утврђене казне затвора, урачунати време проведено у задржавању од 08.05.2019. године до 09.05.2019. године. Окривљеном АА је на основу члана 85. КЗ изречена мера безбедности забрана вршења позива ... инспектора у трајању од 5 (пет) година од правноснажности пресуде. На основу члана 91. и 92. КЗ у вези члана 367. став 7. КЗ окривљеном АА одузета је имовинска корист прибављена кривичним делом па је окривљени обавезан да износ од 161.395,42 динара уплати у корист буџета Републике Србије у року од 15 дана од правноснажности пресуде. Окривљенима АА и ББ су на основу члана 87. КЗ изречене мере безбедности одузимања предмета описаних у изреци пресуде. Окривљени су обавезани да суду на име судског паушала плате износе од по 15.000,00 динара у року од 15 дана од правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 211/22 од 17.05.2022. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције и бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ и потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције Кпо4 63/20 од 17.01.2022. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Вучко Мирчић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине у целини побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду или преиначи у целини побијане пресуде тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу у складу са чланом 488. став 1. КЗ те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Вучко Мирчић, захтев за заштиту законитости подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП.

Према наводима захтева, у односу на радњу пријема обећања користи, у уводном делу изреке првостепене пресуде, није наведено ко је, када и како обећао корист окривљеном АА, па без навођења тог описа и садржине обећања користи не постоји ни пријем обећања користи. У тачки 1. и 2. изреке првостепене пресуде, у којима би требало да буду конкретизоване радње предметних кривичних дела, ни једном речју се не помињу радња обећања користи и пријема обећања користи. То даље, према наводима захтева, значи да без конкретног и јасног навођења радње као битног елемента кривичног дела, нема ни кривичног дела, тако да у погледу радње пријема обећања користи за коју је АА оглашен кривим, радња није кривично дело. Одлучујући о жалбама бранилаца окривљених, другостепени суд је изразио став да постоји компатибилност између радње понуде користи, прописане за кривично дело давање мита из члана 368. став 2. КЗ, са радњом пријема обећања користи прописане за

кривично дело примање мита из члана 367. став 2. КЗ. По мишљењу браниоца, наведени став другостепеног суда је незаконит јер је за кривично дело давање мита (тзв. активно подмићивање) прописана радња обећања користи у члану 368. став 2. КЗ, а њој је компатибилна радња примања обећања користи прописана за кривично дело примања мита (тзв. пасивно подмићивање) у члану 367. став 2. КЗ. С тим у вези бранилац истиче да закон јасно и са разлогом прописује које радње кривичног дела активно и пасивно подмићивање су подударне. Радња обећање користи представља радњу стављања у изглед неке користи службеном лицу да изврши службену радњу, а тој радњи је, као што је речено, подударна радња пријема обећања те користи. Међутим, понуда користи код активног подмићивања нема подударну радњу због тога што понуда користи непосредно претходи чињењу користи, па ако службено лице прихвати ту понуду она аутоматски прелази у прописану радњу пријема користи, а на страни даваоца мита прелази у радњу чињења користи. У односу на другу радњу за коју је окривљени АА оглашен кривим, а то је да је примио корист да би извршио службену радњу коју би морао извршити, по мишљењу браниоца примењен је закон који се није могао применити. Да би се радило о кривичном делу примања мита из члана 367. став 2. КЗ и давања мита из члана 368. став 2. КЗ, неопходно је да радње кривичног дела претходе службеним радњама. У тачки 1. изреке пресуде није тако описано већ се наводи да је окривљени АА постигао договор са окривљеним ББ да доноси решења и да је у периоду од 15. 08.2018. године до 22.01.2019. године донео најмање 30 таквих решења, а затим је примио корист за предузимање службених радњи у виду горива, плаћених obroка у ресторанима и поручивања хране на кућну адресу. Према мишљењу браниоца, у описаном делу изреке наводи се да је окривљени АА прво предузео службене радње, а након тога примио корист, па би се у тим радњама стекла обележја неког другог кривичног дела, а не кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. КЗ. Поред тога, ни у тачки 2. изреке пресуде није описана радња окривљеног АА која је претходила службеној радњи, односно није наведена ни једна од алтернативно прописаних радњи из члана 367. став 2. КЗ, а то је да је захтевао корист, да је примио обећање користи или да је примио корист пре службене радње, већ се наводи да је корист примио скоро два месеца након обављене службене радње.

Сходно свему наведеном, бранилац закључује да у тачки 1. и тачки 2. изреке пресуде није наведено да је окривљени АА предузео било коју радњу кривичног дела примања мита из члана 367. став 2 КЗ, пре службене радње, што је основни услов за постојање тог облика предметног кривичног дела, тако да је у конкретном случају примењен закон који се није могао применити. Осим тога, бранилац указује да су окривљени ББ и ВВ оглашени кривим за накнадно активно подмићивање, које није инкриминисано.

Врховни касациони суд изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, оцењује као неосноване, а како су исти неосновано истицани и у поступку по редовном правном леку, то Врховни касациони суд, прихватајући разлоге дате на страни 5 у четвртом ставу, страни 6 и страни 9 у првом ставу образложења пресуде другостепеног суда, као довољне, аргументоване и јасне, на ове разлоге упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП. Према томе, и по налажењу Врховног касационог суда, побијаним пресудама нису учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, на које бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву указује.

Кривично дело примање мита из члана 367. став 2. Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 94/2016 од 24.11.2016. године, који се примењује од 01.03.2018. године) чини службено лице које непосредно или посредно захтева или прими поклон или другу корист или које прими обећање поклона или друге користи за себе или другог да у оквиру свог службеног овлашћења или у вези са својим службеним овлашћењем изврши службену радњу коју би морало извршити или да не изврши службену радњу коју не би смело извршити.

Из чињеничног описа кривичног дела у изреци првостепене пресуде, између осталог, произлази да је окривљени АА, у време и на месту описаним у изреци, у стању урачунљивости, свестан свога дела и његове забрањености, чије је извршење хтео, у више наврата, у временској повезаности, коришћењем истог трајног односа, јединства места дела и са јединственим умишљајем, као службено лице – државни службеник запослен у Министарству ..., распоређен на радно место граничног ... инспектора у местима царинења у ..., примио обећање користи, а потом непосредно и посредно примио корист за себе и другог да у оквиру свог службеног овлашћења изврши службене радње које би морао извршити, а које су у погледу времена, места и начина извршења детаљно и јасно описане у тачки 1. и 2. изреке првостепене пресуде.

Описане радње, које је окривљени АА предузео, садрже субјективна и објективна обележја продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. КЗ у вези 61. КЗ, како су правилно закључили и нижестепени судови, па супротне наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Вучка Мирчића, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) КЗ, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став.1 и 2. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

**Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић